

עלי אופק

מוסף שבועות

הנושא: נשים במאי זכיון

“וְאַל-תִּטְּשׁ תּוֹרַת אִמְךָ”

”לא נדרש

כי היא תלמד את בניה תורה,

אבל תשפיע

עד כי יראה את לימוד התורה...

שאין לו תחליף”

(הרש"ר הירש, יסודות החינוך)

תוכן עניינים:

- 4..... עת להתעלות | הרב י. א. כהן
- 5..... בזכות נשים צדקניות | הרב צור
- 8..... המחבת קטנה? | הרבנית אסתר הורוביץ
- 9..... עץ חיים | הרבנית קרליבך
- 10..... מילים חמות | המורה אביבה חזן
- 11..... דף של זכות | דבר המערכת
- 12..... הידעת ש...? | בתיה הופר
- 13..... דוד מלך ישראל | הודיה אוחנה
- 14..... ימלא פי תהילתך | מורות הדרך
- 16..... משמר שבועות | טובי ברון
- 17..... במאי זכיון | יהודית רינדר
- 18..... וגם בימנו? | הדס ברייער
- 19..... servante ou une boss | הודיה שמחה אלבז
- 20..... זוכה! | אביטל גולי
- 21..... מה השאלה? | דניאלה שוסטק
- 22..... גם אני רוצה | בעילום שם
- 23..... אורה ושמחה | אביגיל דוק
- 24..... מתיקות טוב התורה | בתיה הופר
- 26..... העולה מן האופק | מהווי הסמינר
- 27..... מילים דוממות | הודיה הרצליך
- 28..... דירה להכיר | הילה שנקר ושרה בן שלמה
- 30..... עלי דרך לשבועות
- 31..... הילולים | מדור לאיחולים

שבועות תשפ"ג

"הוא יפתח

לזבנו

בתורתו

שבועות

תפילת ותיקין ביה"כ זכרון אליהו	04:45
תפילת ותיקין ביה"כ "קיויתי" הספרדי	04:44
קידוש חג חלבי בכיתות שנה ב'	10:45
"וחיי עולם נטע בתוכינו"	12:30
הרה"ג הרב י.מ. שושן שליט"א	
סעודת חג בחד"א	14:00
תפילת מנחה	17:00
ק. דיון הרב י.מ. שושן שליט"א באקסטרוניה	18:00
הדלקת נרות שבת	19:08

ליל שבת

קבלת שבת	
סעודת ליל שבת	20:30
"רצוננו לעשות רצונך"	22:30
הרה"ג הרב י.מ. שושן שליט"א	

שבת זוקר

תפילת שחרית	
סעודת שבת	10:45
"והאר עינינו... בתורתך"	12:45
הרה"ג הרב י.מ. שושן שליט"א	
תפילת מנחה	
שנה ב'-כיתות שנה ב': הגב' הינדא גולדברג	17:00
סימפוזיון-פאנל "והערב נא" היאך נזכה לעריבות ומתיקות בבנית בית של תורה שנה א'-חד"א: -הגב' בינה שרעבי -הגב' מיכל פרג'ון -הגב' יוכי מונסונג	17:30
סעודה שלישית בדירות	19:20
צאת שבת	20:19
הבדלה	20:55
דברי נעילה וסיכום הרה"ג הרב י.מ. שושן שליט"א	20:55

ליל שבועות

עירוב תבשילין	
תפילת מנחה	
הדלקת נרות בחד"א	19:08
שיעור הרבנית אסתר הורביץ תחי'	19:50
תפילת ערבית	
סעודת ליל חג	20:35
"ומלכותו ברצון קיבלו..." הרה"ג הרב י.מ. שושן שליט"א	23:00

עת להתעלות

הבית והאישה

ידוע בגמרא חז"ל קוראים לאישה תמיד 'בית', והסיבה היא שהאישה מסמלת את פנימיות הבית ע"י התפקידים החשובים שיש לה, לשמור על כשרות (חלה), חינוך הילדים (נר דלוק בערב שבת), וטהרת המשפחה.

שלוש המצוות האלו הן שלוש הרגלים של יהודי שומר תורה ומצוות, והרגל הרביעית היא תפילין ולימוד התורה של הגברים.

עלינו להבין מהי החשיבות של הבית כלפי הדרך, הדרך לכיוון הבית הוא היעד, כדי להגיע ליעד, לתכלית, צריך להתכונן בדרך.

גם כן צריך משהו **שְׁיִשְׁמֹר** את הבית, **שְׁיִחְזַק** את הבית ו**שְׁיִחְזִיק** את הבית, והשומר הנאמן היא האישה.

ידוע שהכיוון מכוון ע"י מי שנותן עצות, המכוון הוא הבעל, האבא, אבל את העצות נותנת האישה. ארבע האימהות עזרו לשלושת האבות, שרה הסבירה לאברהם שיצחק צריך להתנתק מישמעאל, רבקה אמרה ליעקב ללכת לקבל את הברכות מיצחק במקום עשיו, רחל ולאה יעצו ליעקב אבינו לעזוב את ארצם ולחזור לארץ כנען. ידוע שכל אדם נמצא תמיד בדרך (רואים את זה בכל ספרי המוסר, שנקראים לשון דרך, **אורחות צדיקים**, **מסילת ישרים**, **דרך ה'**), אבל זה בגלל שיש לנו כיוון, תכלית שהוא הבית. יש לנו דרך בגלל שיש לנו כיוון, תכלית להגיע אליה.

אשרי יושבי ביתך - בית זה **בית הכנסת**, בית זה **בית המדרש**, בית זה **בית המקדש**, בית זה **בית יהודי**, בית זה העולם כולו - אם מכירים את בעל הבית. יעקב פחד שיקרה אסון לבנימין בדרך, אבל בזכות בנימין חזר השלום לבית של יעקב ובית המקדש היה בחלק של בנימין. חייבים לדעת להילחם נגד הכוחות השליליים, זה התפקיד של הבעל שלומד תורה, ובזכות האישה, הוא יודע שהבית בפנים מוגן.

הברכה לבנות אופקים, שאיפה שהן נמצאות, הן תוכלנה להוכיח שלמדו בבית אופקים את הדרך למלא את רצון ה' ולקרב את הגאולה.

בזכות נשים צדקניות

"נשים במאי זכייין באקרוי בנייהו לבי כנישתא ובאתנווי גברייהו בי רבנן, ונטרין לגברייהו עד דאתו מבי רבנן".
והיינו, על כך שמוליכות את בניהן לבית המדרש וממתנות בנחת ורוגע לבעליהן עד שיחזרו הביתה.

מתנה לאמא

בין העירות, ברחבי פולין הגדולה, סובב רוכל עני ומוכר מיני סדקית: חוטים, מחטים, בדים מעטים, מספרים ושאר חפצי תפירה ומיני סדקית הדרושים בכל בית. כל השבוע הסתובב ר' חיים יואל הרוכל בין הכפרים ורק לשבתות חזר הוא הביתה, למשפחתו האהובה.

עני ובודד הוא ר' חיים יואל הרוכל. במשך כל השבוע מסתובב הוא בין גו"ים. בגדיו פשוטים ובלויים, מתפרנס הוא בקשי ובדחק. אף בשבתות - אין עשיר ומאושר ממנו!

ביום ששי בצעהרים, כשמגיע הוא הביתה וכסף דל בכיסו, מקבלת אותו אשתו הצדיקה במאור פנים. רצה היא לחנות, קונה בפרוטות שהביא מצרכי מזון בסיסיים ומכינה מהם מעדני מלכים.

ובינתיים, מנקה הרוכל את עצמו מכל הזוהמה שדבקה בו בזמן שהסתובב בין הגו"ים, משליך לפניה את שק הרוכלים אשר לו - לפחות ליממה זו - והופך להיות ר' חיים יואל ואז הוא נוטל בידו הגדולה את ידו של יצחק'לה, בנו היקר והמחונן ויוצא אתו לבית הכנסת, להתכונן לקראת שבת המלכה.

הרבה נחת מסב יצחק'לה לאבא. בדיוק לבן קצה התפלל הרוכל ורק למענו עמל הוא כל ימות השבוע. בן שלומד תורה בשקידה ובאהבה, בן שמבין שגם אם אבא אינו יכול ללמד תורה כל היום, כמו שהוא רוצה בעמקי לבו - גם שם, בין הכפרים, כשמשנן הוא משניות בעל פה, מתפלל הוא בלבד כל הזמן שבנו הקטן ילמד בחדר בשקידה. זוהי משאת נפשו, זה מה שממתיק את שעותיו הקשות.

שבת המלכה פרשה את כנפיה. מחלונות הבתים של יהודי הכפר מאירות שלהבות הנרות. תפלה חמה בוקעת מלב האוהב של הרוכל העני, שבוע שלם לא זכה להתפלל תפלות בצבור. בכפרים הסמוכים גרים יהודים בודדים, אם בכלל, ובמשך השבוע מתפלל הוא תמיד יחידי.

השבת יצאה. הרוכל אוסף את סחורתו, נושק ליצחק'לה שלו ויוצא לשבוע נוסף של עבודה ועמל, אף לפני הפרדה הוא אומר: "צדיק שלי, תלמד טוב השבוע... תלמד גם בשבילי!"

יצחק'לה ואמא נשארים בבית. אין להם הרבה אוכל וגם בגדים מעטים להם. אף די להם בזאת, מסתפקים הם במעט. אמא מכינה בכל יום ליצחק'לה אוכל מזין, מדברים מעטים וזולים שהיא משיגה, יצחק'לה יודע שאבא עובד קשה מאד כדי לפרנס אותם, ובעקר - שיהיה להם די כסף לשלם למלמד של החדר, כדי שיצחק'לה יוכל ללמד תורה.

בלילה, כשיצחק'לה הולך לישון, יושבת אמא המסורה לאור מנורת הנפט ומתקנת את בגדיו של יצחק'לה שלה.

עוד מעט מגיע החורף וליצחק'לה אין מעיל. אמא מוציאה מהארון סוודר ישן. היא כבר תסתדר בלעדיו.

אבל חס וחלילה שליצחק'לה שלה לא יהיה קר!

אם ליצחק'לה יהיה קר הוא לא יוכל חלילה, ללמד היטב, ואמא מעדיפה שלה יהיה סוודר פחות מחמם העקר שהילד הקטן שלה יצליח ללמד היטב...

יום אחד, כשהגיע יצחק'לה בצעהרים הביתה מהחדר, ראה על השולחן חבילה פתוחה וממנה מציץ בד פרחוני, רך ונעים.

"מה זה, אמא?" שאל יצחק'לה.

"היום, כשהיית בחדר", ספרה אמא ליצחק'ה, "הגיע סטפן, הגוי שגַר ברחוב הסמוך, הוא אמר לי שהוא פגש את אבא באחד הכפרים, ואבא מסר לו חבילה בשבילנו. בחבילה היה מכתב וגם שמלה, יפה ומחממת, בשבילי..."

"איזה יפי, אמא!" קרא יצחק'ה באשר, "סוף סוף יהיה לך בגד חם וטוב לחורף! במיוחד", הוסיף בבשנות, "אחרי שגזרת את הסדר שלך, כדי לעשות ממנו מעיל בשבילי..."

אמא הסמיקה מעט ואמרה: "הכל כדאי כדי שתלמד תורה ותהיה תלמיד חכם!"

"אמא, שאל יצחק'ה, "מתי תחדשי את השמלה החדשה?"

"יצחק'ה שלי, שאלה לפתע אמא, "איזו מסכת אתה לומד עכשו בחדר?"

"מסכת בבא קמא, ענה יצחק'ה, לא מבין מה קשורה המסכת לשמלה החדשה.

"ומתי תעשו, בעזרת ה', סיום?" שאלה אמא. "בעזרת ה', בעוד חדש נסיים את המסכת, ענה יצחק'ה.

"בעוד חדש, אם ירצה ה', ביום שתעשה סיום מסכת, אני אהיה כל כך שמחה - ואז אני אחדש את השמלה!" אמרה אמא, כשעיניה נוצצות מאושר.

באותו יום נכסף היא לא תשמח על השמלה היפה שבבעלה שלח לה, אלא יתמלא לבה שמחה עד גדותיו על הבן היקר שלה, שיעשה בעזרת ה' סיום מסכת, ואז, מתוך שמחה של מצוה, תברך "שהחינו" על השמלה החדשה. היא קפלה את השמלה, הכניסה אותה לתוך שקית הנר והניחה אותה בארון למשמרת. ותוך כדי כך התפללה על יצחק'ה שלה, שיגדל ויהיה תלמיד חכם.

היו אלה אותן תפלות שהתפללה אמא כשבטלה ליצחק'ה שלה אכל, כשגזרה את סודרה ותכרה לו מעיל וגם עכשו, כששמרה את השמלה. אותן תפלות התפלל גם אבא, שהסתובב בין הכפרים להביא לביתו אוכל.

אותן תפלות לוו את יצחק'ה כל השנים, עד שהגיע להיות הגאון רבי יצחק הוטנר בעל ה"פחד יצחק".

(לאורם נלך)

אמי זכרונה לברכה – ר' מאיר שפירא

היה לה ממי ללמוד מידות טובות, ואכן היא למדה.

אביה זכרונה לברכה, הגאון והצדיק הנודע רבי שמואל יצחק שור, מחבר הספר "מנחת שיי", ידע ברוב חכמתו וצדקתו להנחיל לכל בנותיו אוצר של יראת שמים ומידות טובות, ולאמי היה אומר לעתים קרובות: "רבות בנות עשו חיל, ואת עלית על כולנה".

היא חוננה בלב יהודי חם, במרץ ורוח של פעלתנות, כ"אשת חיל" אמיתית. ויחד עם זה היא הכילה אוצר של סבלנות צניעות וענווה, כפי שנאמר: "כל כבודה בת מלך פנימה".

שתי מידות מנוגדות אלה התמזגו יחד בנשמתה ויצרו הרמוניה מופלאה.

מי שהיתה לו צרה בתוך ביתו, או שהיה זקוק לעצה טובה - הרי פנייתו הראשונה הייתה אל אמי עליה השלום. תדיר מזמנת הייתה בפיה מילה של נחמה ועידוד, להביא הקלה ללבו של איש מדוכא. תכופות גם הייתה קולעת בעצתה הנבונה לחלץ איש ממצוקתו.

מרץ מיוחד וצדקות מיוחדת גילתה אמי לגבי חינוך ילדיה.

"חכמת נשים בנתה ביתה..."

מבטי הראשונים אל אמי הנאמנה, ראוה בוודאי כשהיא מנענעת את עריסתה ומפזמת לי את שיר הערש המסורתי: "למד בני תורה, כי טובה היא מכל סחורה". מובן שאינני זוכר דבר זה, ברם מאמין אני שכך זה היה, וגם מרגיש אני זאת בחושי.

מה שאני כן זוכר, הם הדברים שהיא אמרה לי עת סיימתי את דרשת-החומש:

"למד, בני, למד, ואני עוד אזכה לשמוע את דרשת הרבנות שלך". וכאשר מקץ שש-עשרה שנה, עם עלותי על כסא הרבנות בגלינה, נשאתי את דרשת-הרבנות הראשונה שלי, היא הזכירה לי את דבריה אלה.

לא היה לה אלינו שום דרישות אחרות. אדיר כל חפצה היה תמיד, שנלך בדרך התורה ונהגה בה כל חיינו.

עוד היום ניצבת לנגד עיני תמונה מימי ילדותי, בהיותי בן שבע שנים. היה זה יום אחרי אסרו-חג של פסח, שנת תרנ"ד. כשנכנסתי הביתה מצאתי את אמי יושבת שקועה בהרהורים ופניה מפיקים דאגה. היא מלמלה כאילו לעצמה:

"יום שחלף שוב לא יחזור..."

"ומי יודע... ומי יודע.. תורה כה גדולה וקרבת כה קטנים... מי יודע... מי יודע..."

וכיוון שראתה אותי נתקשרו דמעות בעיניה.

"אמי!" התחננתי לפניה בקול בוכים, "אמרי נא לי מה קרה?"

ואז היא פתחה וסיפרה לי, כי עוד לפני פסח הוזמן עבורי מלמד מסכיטוב, יהודי ירא שמים ותלמיד חכם מופלג. הוקצב לו סכום של שלוש מאות רובל ל"זמן" - נוסף על כל הצטרכויותיו - והנה כבר

יומים אחרי פסח ואין קול ואין עונה.

"התדע בני", סיימה אמי, "כל יום שחולף ללא לימוד תורה - הרי זו אבידה שאינה חוזרת. ומי יודע מה ילד יום... ואולי הקצבנו לו שכר מועט מדי. אכן, בזמננו גם זה קרוב. אבל בעד תורה כה גדולה הרי זה קרוב קטן מדי... ומי יודע..."

ושוב זלגו עיניה דמעות.

דמעותיה של אמי הנאמנה לא היו לבטלה. עוד באותו יום הגיע המלמד שלי, ר' שלום ז"ל, מסכיטוב, ומפיו למדתי תורה במשך שש שנים רצופות.

מלמד זה היה סמל של "עושה מלאכת ה' באמונה", ודמעותיה של אמי אכן היו כדאיות.

אותן דמעות, וביחוד דבריה של אמי: "בעד תורה כה גדולה הרי זה קרוב קטן מדי - עוררו כפי הנראה הד גם בלב סבי ז"ל, אביה של אמי, אבד"ק מניסטרשיץ.

כיצד הגיעו הדברים אליו - זאת לא אדע עד היום, ואולם זכרני שבשנת תר"ס, כאשר נסעתי בלוויית אמי למניסטרשיץ, ללמוד תורה מפי סבי ז"ל, בחן הוא את קומתי הקטנה והכחושה, ואחר פנה אל

אמי ואמר לה בבת-צחוק:

"תורה כה גדולה... וקרוב כה פעוט?"

ואמי השיבה לו מניה וביה:

"זה הקטן גדול יהיה..."

דברי חכמתה של אמי ליוו אותי כל ימי חלדי והיו נר לרגלי עד היום.

כאשר באתי להפיץ את רעיון הדף היומי הייתי מצטט דבריה:

"כל יום שחולף ללא לימוד-תורה - הרי זו אבדה שאינה חוזרת..."

ובבואי לעשות נפשות למען ישיבת חכמי לובלין, שוב הייתי מצטט את דברי אמי:

"בימינו כל מה שנותנים קרוב הוא, אבל בעד תורה כה גדולה, כל קרוב הוא קטן מדי!..."

ומי יודע.. ומי יודע...

(אם בישראל, בית בישראל - המשפחה היהודית)

המחבת קטנה?

כל יהודי נולד כאשר יש חמישים מחיצות בינו לבין השכינה. העבודה שלנו במשך החיים היא לקלף את המחיצות, להוריד אותם. כל מחיצה שתוריד, זו עוד קרן אור שתחדור פנימה. משל למה הדבר דומה? תארו לעצמכם פרוז'קטור עוצמתי בעל כח של עשרת אלפים וולט, פצצה של אור. אבל בא איזה אדם וכיסה אותו בחמישים שמיכות. אתה עדיין יודע שהוא מאיר בעוצמה רבה, אבל בפועל-חושך אפילה.

אבל לאט לאט, תוריד שמיכה ועוד שמיכה, כל שמיכה שתקלף - תחדור עוד קרן אור. אתה תגיע לשמיכות האחרונות, זה כבר יהיה כמו אור השמש, לא תוכל לעמוד מול האור הזה. זו העבודה של הזיכוכ. לכן אשרי מי שמזדכך...

ולחידוד נוסף:

סיפר הגאון רבי אליאב אדרי שליט"א (בנועם שיח-ויקרא עמוד שצז), וז"ל:

אחר הצהרים אחד, לקול אוושת הגלים נפגשו על חוף הים שני אנשים שבחרו בדיג כתחביב משחרר. הם שייכים לאותם אלו שבאים אל ריח הים, אל החולות ואל הצדפים לאחר יום עבודה. כאן הם יושבים עם עצמם, בולעים שקט בראשיתי ככל שיחפצו ומנסים לדוג דג, שניים או יותר.

אחד מהם היה ותיק ומנוסה בתחביב והשני חדש וטירון. רוח קלה מנשבת, שמש נעימה מלטפת וזה לצד זה הם עומדים, שולחים חתיכת בשר או לחם כפיתיון ובכל פעם שנדמה היה שמשוהו נתפס הם היו ממהרים לבדוק מה העלו בחכתם.

בכל פעם שהדייג מנוסה דג גדול הוא היה ממחר להכניסו לצידינית עם קרח כדי שלא יתקלקל, וכמנהג הדייגים הוותיקים לא שכח מפעם לפעם להציץ מה קורה בחכותיהן של שכניו.

'סוף סוף גם הוא מעלה משהו' הרהר הוותיק בלבו ועקב בערנות ובסקרנות אחרי החכה של הטירון הנשלית אט אט מבין הגלים. כשראה את הדג המרשים שנתפס בה התרחבו אישוניו והוא התרומם כדי שיוכל לראותו מקרוב... הוא לא הספיק להתקדם צעד והדייג הטירון תפס את הדג הגדול וזרק אותו בחזרה למים...

הדייג הוותיק המשיך לעקוב אחרי הטירון וראה שוב ושוב איך הוא חוזר על המעשה ובכל פעם שעולה דג גדול בחכתו הוא משחרר אותו במהירות וזורקו חזרה אל הים.

בסופו של דבר כשממש חרה לו בעין לראות את הבזבז המשוע של דגים גדולים, יפים וטובים, הוא העז להתקרב ולהתערב ושאל בהתעניינות: 'תגיד, למה אתה עושה את זה? למה אתה זורק את כל הדגים הגדולים היפים האלו בחזרה למים?'

'אה' - השיב לו בנחת הטירון- 'זה פשוט והגינני, את הדגים הגדולים אני זורק כי בבית יש לי רק מחבת קטנה'...

לפעמים, גם אנחנו זורקים מאתנו והלאה הזדמנויות, חלומות, הצעות עבודה מרתקות או תכניות שנקרות על דרכנו בגלל שאנחנו חושבים שהמחבת שלנו קטנה מדי עבורם.

למעשה, לא המחבת קטנה, כי הרי תמיד אפשר ללכת לחנות ולקנות משם מחבת יותר גדולה, האמונה שלנו בעצמנו קטנה, ואם לא קטנה היא, אינה גדולה דיה כדי להתמודד עם דברים שנראים לנו לא לפי מידתנו...

(מתוך החוברת 'מסילות אל הנפש')

עץ חיים היא למחזיקים בה

רוח סופה וסער השתוללה בעוצמות מסוכנות באותו אזור בארה"ב. הרוח עקרה את כל אשר בדרכה, הרסה בתים, העיפה גגות, שברה דלתות, ניפצה חלונות ועקרה אילנות. באותה שכונה היו מספר בתים נאים ומעוצבים בחן ולצידם גינות מטופחות ואילנות. כמו בכל המקומות, גם שם שברה הרוח והרסה כל הנקרה בדרכה, עצים נפלו שמוטי ענף וגזע, גגות הועפו, זגוגיות נשברו ביבבה, תוהו ובוהו.

בחלוף הסערה באו התושבים ובדקו את הנזקים. למרבה הפלא, מספר הרב מילר שליט"א (בשיחתו לנשים בעצרת לקראת חג מתן תורה תשפ"א ע"י קול דבית מדרשא) גילו דבר מפתיע, דווקא עצים נטועים היטב ומוקפים באמצעי השקיה, נגדעו ונעקרו. ואילו עצים צדדיים יותר, כאלה שקיבלו פחות השקיה וטיפוח, שרדו וכחלוף הסערה הזדקפו, התייצבו על עמדם והחלו ללבלב מחדש.

כיצד אפשר להסביר זאת? אילנות הנטועים על פלגי מים, מקבלים בקביעות השקיה ושפע חומרי השבחה, הם שנפלו בשעת סערה. ואילו עצים "דלי אמצעים" אשר את מימיהם בקושי משיגים החזיקו מעמד בעת מצוקה!?

ואכן, משעמדו על פשר הדבר הבינו דבר מעניין, עצים המקבלים "הכל" ללא מאמץ כל שהוא מצידם, מכים שורשים בנקל עד למקור המים השופעים תחתם. אך בזמן מצוקה ומשבר, שורשים קצרים אלו אינם מחזיקים מעמד!

אבל, עצים הנאלצים להתמודד על עצם קיומם, משלחים שורשים ומתפתלים עד שהם מגיעים למעט מים, מעמיקים יותר ויותר את אחיזתם בקרקע, ואז, בעת סער וסופה קושי ומצוקה, יש להם חיבור חזק ואיתן בעומק האדמה.

בת חיל יקרה וחביבה!

הנה את נצבת מול ההר

ככל ישראל, כאיש אחד בלב אחד.

ניצבת בתחתית ההר

יחד עם כולם ועם העצמה וההשקעה הפרטית שלך!

קבלת התורה שלך!

כמו שאת יודעת, מה שבא בקלות, כעץ שתול עץ על שפע של מים ומזון, צומח היטב, מדושן עונג, עד שמגיע קושי של יגון.

ואלו הישגים שבאו לאדם בעמל ובמאמץ והוא מכה שורשיו ומחפש מקור מים חיים, הם שיעמדו לו לאורך ימים. כך דרכה של תורה, זו דרך בה דרכו אימהות האומה וצדקניות שבכל הדורות, רות "מתאמצת" להסתפח בנחלת ד', מעמיקה שורשים תוך ויתור על נוחות והרגלים וזוכה להיות אם המלכות!

מילים חמות

לפני הכל:

היומן שלי מראה שמיד אחרי שבועות ואחרי שתי שבתות סמינר, אתן יוצאות לשבת חופשית ומשם לתקופת מבחנים.

והמשמעות: שנה ב' סוגרות את פרק אופקים ויוצאות לשוק החיים. (אימא'לה...)

שנה א' עדיין אתנו. וכמו שדיברנו הרבה בשיעורים אתן בחרתן סמינר אופקים זה' בחר בכך להיות כאן.

רובן ככולן פה על מנת להכשיר את עצמן ל"נשים במה זכיין?"

ואני שואלת:

מה? מי שלקחה על עצמה את עול הפרנסה משחר נישואיה ולא פנתה ללימודים חיצוניים ואקדמיה לא זכתה?

מה? מי שתלד (ולא בעצב) ותגדל ילדים בסבלנות אין קץ של דור אחרון (עקבתא) לא תזכה?

מי שמראש תבחר בחיים פשוטים והסתפקות סבירה לא תזכה?

מה? מי שתעשה את עבודות משק הבית בשמחה ולא תאנח, לא תקטר ולא תתלונן- לא תהייה מבין הזוכות?

מי שתדאג לכל מחסור גשמי. תתפור, תתקן, תבשל, תכבס, תתלה, תייבש, תבשל, תאפה, תטגן -

שהרי הגשמיות של הבית זה הרוחניות שלי, לא תיכנס בקטגורית "נשים במה זכיין?"

על לימוד תורה אין פשרות. על תלמוד תורה וחינוך של בית יעקב אין כניסה לדעות אחרות.

ומעל לכל, בת שמכשירה עצמה בימי בחרותה לחיים של תורה עם כל המשתמע זוכה, עוד איך זוכה!

אני רוצה שנזכור.

הרחוב העכשווי חודר למחננו הקדוש ומתאזרת שם לאט ובטוח...

אנו בדור של חשיפה לא מבוקרת לפגעי הזמן, לרדיפה אחרי נהנתנות וחומריות, נוחות ומעמד..

אלה עלולים לקצור את העולם הבא עוד בעולם הזה, צריך להיזהר.

כי לעיתים גם הססמוגרף נכנס לתרדמת.

חג שמח

ושבת שלום,

המו' אביבה.

נ.ב.

רק לקרוא על רות והבחירות שעשתה "באשר תלכי אלך..."

רק להיזכר ברחל, אשת ר' עקיבא...

רק ללמוד על אמותינו שדאגו:

- לחינוך הילדים (גרש את האמה...)

- ולנשואי הילדים עם צדיקים (רבקה...)

- חנה שילדה את שמואל ולא נתנה אותו למינקת, ודאגה לכל מחסורו...

ואנחנו בדור אחרון עם הכח הגדול שקבלנו כי נצנוצי הגאולה כבר כאן.

לא נעמוד בניסיון? בטח שכן!

דף של זכות

ולא יכילו אותם ספרים
את כל כוחות האמונה.
ולא יועילו הכרכים
לאטמה ולהטמינה.

וכל אחת נטעה חיי עולם!
ובה בטח לב בעלה.
כי מאחורי כל איש גדול
עומדת אשה גדולה.

ובאותו ספר מדובר
דף יחיד חלק נותר.
נחרטים בו מאבקי עולם
שם האשה בו עודנו מוסתר...

בין גווילים מצהיבים
של ספרי דורות ישנים,
מוטבעים סיפורים
של גבורה רבת שנים.

סיפורים של כח
ששזורים בהם עוצמות
של מסירות והתמסרות
לאמת בעיניים עצומות.

סיפורים על תפילות
ודמעות עד בוא גואל.
סיפורים שחקקו-
אימהות בישראל!

אחות אהובה, אני חייבת לציין שאת גדולה. ענקית!

עם ההתמודדות שלך, עם ההתקדמות הבלתי פוסקת למען המטרה הברורה.

וגם אם מעדת. ולא פעם אחת.

המעידה מעידה שניסית, שרצית. והניסיון והשתדלות הם אלו שבונים את האדם, לאו דווקא הצלחה.

אבל צריך סייעתא דשמיא.

ויש לך הזדמנות כעת לבקש אותה. יותר מתמיד.

כי נכנס חג השבועות, חג מתן תורה.

החג הזה מוגדר כ'ראש השנה לרוחניות'.

וכמו שבראש השנה אנו מבקשות, מתפללות: "אבא, כתבנו בספר חיים טובים",

גם כאן- "דרשתי קרבתיך. בכל ליבי קראתיך..."

אנא, תגזור עלי שנה טובה להתעלות רוחנית.

לאהוב את התורה ולזכות להקים לתורה בית.

לזכות. פשוט לזכות להיות כלי קיבול לתורה.

לתת ולוותר למען מטרה גדולה יותר.

לבקש, להתפלל שאותו דף בו נחרטים חיי הנצח בספר האימהות של הדור-

יהיה שלך!

שמו לב שהרב עובדיה יוסף היה מניח צ'קים שעשירים מסרו לו בתור סימניה לספר לימוד.

כשאמרו לו שהוא שוכח הרבה כסף בתוך הספרים אמר: "כשאגיע לשמיים- אולי לא אזכור את כל מה שלמדתי, ואם יתבעו אותי למה שכחתי, אוכל להגיד להם שלא רק תורה שכחתי- אלא גם צ'קים של אלפי שקלים...!"

שאלו את הרבנית קופשיץ ע"ה איך זכתה שכל בניה וחתניה יצאו כולם גדולי תורה?

והיא ענתה: "כי רציתי." "חזרו והקשו: "והרי כולן רוצות?" "אבל אני רציתי רק את זה!" ענתה הרבנית.

חכם שלום כהן זצ"ל אמר פעם בשם ר' עזרא עטייה זצ"ל:

"ד' לא סופר דפים- ד' סופר שעות!"

ר' צבי פסח פראנק זצ"ל אמר: "נער הייתי גם זקנתי... ולא ראיתי מוותר מפסיד!"

הידעת ש...?

בתיה הופר

הרב חיים קנייבסקי זצ"ל היה מסיים את התורה כולה- תנ"ך, ש"ס, והלכה- בכל שנה ושנה!

פעם הרבנית קופשיץ ע"ה פנתה אל מרן החזון איש: "יברכני נא שילדיי יבינו את התורה ויהיה להם חשק ללמוד."

ענה החזון איש: "שיבינו את הלימוד- איני יכול לברך. אותו חשק תלוי באמא, אם תרצי שיהיה להם חשק- אז יהיה!"

הרבנית

רבקה אויערבך אשתו של הרב שלמה זלמן אוירבעך זצ"ל, כשהשתדכה על הרב וביקרה בביתו- לא קיבלה מתנות מחמת עניותם של ההורים. חמותה התנצלה אך הרבנית רבקה הצהירה:

"הרי אני לא רופא שדורש תשלום לכל ביקור!"

העטים של הרב עובדיה יוסף היו נגמרים כל יומיים (בערך) מרב כתיבת חידושי תורה...

(כך חיבר יותר מ-50 ספרים!)

לאורו של דוד מלך ישראל

אמרו חכמים: דוד נולד בעצרת ונפטר מן העולם בעצרת.
החומר מלוקט מהספרים "ומתוק האור - דוד המלך" ו"בהלכה ובאגדה".

"במגילת ספר כתוב עלי"

כאשר שמואל בא לבית ישי כדי למשוח את אחד מבניו למלך על עמ"י, ראה שאת אף אחד מבניו של ישי לא בחר ה' למלך. שואל שמואל את ישי: "התמו הנערים?" האם אין לך בן נוסף? הרי הקב"ה אמר שאחד מבניו של ישי יבחר. אומר לו ישי: "עוד נשאר הקטן, והנה רועה צאן". נשאר לי עוד בן. שמואל ששומע כי הבן הקטן הוא רועה צאן, מבין כי הוא הראוי להיבחר כיוון שהוא מבודד מהבלי העולם הזה. ואמרו רבותינו: אין הקב"ה נותן גדולה לאדם עד שהוא בודק אותו בדבר הקטן. דוד מסר את נפשו כדי לשמור על צאנו של אביו, ובשעה שהגיע זמן המרעה, שהגדיים צריכים לאכול, תחילה היה משחרר את הגדיים הקטנים והחלשים ורק לאחר מכן את החזקים שיאכלו את העשב הקשה. אמר הקב"ה: מי שהוא יודע לרעות את הצאן, ולדאוג לכל אחד כפי כוחו, יבוא וירעה את צאני עמ"י. וזהו שנאמר בתהילים: "ויבחר בדוד עבדו וייקחהו ממכלאות צאן... לרעות ביעקב עמו ובישראל נחלתו"

"בטח עליו והוא יעשה"

מדוד אנו לומדות מהו ביטחון אמיתי בה', וכך הוא מייעץ לנו: "גול על ה' דרכיך בטח עליו והוא יעשה"- השלך וגלגל על ה' את כל הצרכים שלך, בטח עליו ורק עליו והוא יעשה ככל חפצך.

"בכל דרכיך דעהו"

כשדוד הפך להיות מלך על עמ"י והלך וגדל, דבר אחד לא היה נעלם ממנו. במשך כל הזמן זכר: "הכינו ה' למלך על ישראל" (שמואל ב ה, י"ב). אומר ה' ילקוט מעם לועז" וכן מובא במדרש תהילים, דוד לימד בזה מוסר גדול, שעל כך אמר שלמה "בכל דרכיך דעהו"- שתדע את הקב"ה בכל דרך שאתה הולך, כשם שהיה דוד עושה, שלא יחס את המלכות לעצמו, אלא הכיר שה' הוא המלך והוא המליכו. דוד לא הרגיש: "כוחי ועוצם ידי" ולא יחס את הצלחתו לכישוריו, אלא ידע שהכל מה', שה' המנווט שלו בחיים. שנזכה גם אנחנו להרגיש שה' מכוון אותנו וכל הצלחותינו מאיתו יתברך ושחס וחלילה לא נחשוב שאנחנו עשינו ואנחנו מנווטים, אלא נרגיש מנווטים ע"י ה' יתברך.

"דרך צדיקים"

"ויהי דוד לכל דרכיו משכיל וה' עמו"
דוד היה מלווה בסייעתא דישמיא, היה נושא חן בעיני כל רואיו, ואפילו המתחרים לא קינאו בו. ידעו כולם כי "ה' עמו". ואנחנו לומדות מכך שמי שעושה הישר והטוב בעיני ה', זוכה שהקב"ה יהיה עמו, וממילא הוא מצלח בכל דרכיו, גם כאשר הדברים אינם חלקים ופשוטים. במהלך הדורות ראינו פעמים רבות את הסייעתא דישמיא המיוחדת שבה זכו גדולי ישראל, אשר לוותה אותם בדרכם להגיע לחקר האמת גם במקרים בהם נראו הדברים סבוכים. שנזכה גם אנו ללכת בדרכי ה', כי אין מאושר ממי שהולך בדרך ה': "אשרי האיש...כי אם בתורת ה' חפצו". ואנחנו הנשים במה זכיינו? שמלוות ומוליכות את בעליהם וילדיהם לתורה. שנזכה.

ימלא פי תהילתך

לכבוד חג השבועות, יצאנו לשוח בשדה התהילות של דוד המלך,
ללקט מעט שיבולים מתפילתן של כמה ממורות הדרך שלנו.

הרבנית קרליבך - פרק קי"ט

זו המלצה טובה לומר את הפרק הזה
כי הוא מדבר כל כולו בעניין התורה
וקניינה בליבנו.
על כך, כל אחת שרוצה להרגיש דבקות
בתורה, כל מי שלא חשה מחוברת
לתורה או שרוצה לבקש על קרוב
שיחבר לתורת חיים- שתגיד את הפרק
- זו סגולה גדולה. זו תפילה אדירה על
התורה- לאהוב אותה ולהרגיש חלק!

הרבנית אסתר הורוביץ - פרק ק'

"מזמור לתודה" ואין כאן מה להוסיף. המזמור מדבר בעד עצמו.
תסתכלנה על הפרחים, על כל היופי של הצמיחה הבראשיתית.
תחשובנה על הזכות שלכן להיות במקום תורה.
תרגשנה את הגדלות הזו ש"הבדלנו מן התועים ונתן לנו תורת אמת!"
להגיד תודה על כך, על כל מה שיש לך. על העולם הנפלא הזה.
להודות!

הרבנית עמית - פרק צ"א

ישנם פרקים המלווים אותנו בכל מיני צמתים בחיים. באגרות החזו"א מופיע שיהא אדם רגיל
לומר ה"שיר של פגעים", הינו מזמור צ"א- "יושב בסתר עליון".
מורגלת אני ללוות את היוצאים מביתי, ונוסעים מחוץ לעיר ללוות את האורחים באמירת "שיר
של פגעים" שעניינו שמירה עליונה על כל יהודי.
"יושב בסתר עליון בצל ש-קי יתלונן"- כשהיהודי מסתתר תחת כנפי השכינה בביטחון מוחלט,
הוא זוכה לשמירה יתרה מן שמיא. "ייפול מצדך אלף ורובה ימינך- אליך לא ייגש!"
אמירת מזמור זה נוסכת בי ביטחון ורוגע שזכיתי לקיים מצוות לוויה בשלימות.

הרבנית אילנה הורביץ - פרק ל"א

כתוב בפס' כ': "מה רב טובך אשר צפנת ליראך".
אנו יודעות שבזמור עולם הוא מקור הטוב, והטוב הזה הוא אין סופי.
הפס' הזה מביא אותי למה שאומרים החיד"א והזהר על י"ג מידות של רחמים. שבשעה שמ"ר
ביקש מהקב"ה שיסלח לעמ"י על חטא העגל, ד' פתח את אוצרו הטוב של מידת הרחמים ושלח אז
שפע אלוקי של רחמים אין סופיים. מעט ממה שצפון לנו בעולם הבא.
יש בחיינו תחנות במהלך השנה שבהם אנו זוכות גם כן לשפע הזה בעולמינו שלנו.
זוכות לטעות כאן ממה שצפון.
ועוד שבמהלך חיינו אנו נפגשות בחסדים רבים שהקב"ה עושה עמנו. שפע של טוב שהוא שופך
עלינו- בדברים הקטנים והגדולים כאחד.
ורק לחשוב- אם זה הטוב שאנו נפגשות בו כעת ביום יום- "מה רב טובך אשר צפנת...!"
כמה שפע עוד מחכה לנו שם! כמה טוב אין סופי עוד יכול ד' להשפיע!

המורה אביבה חזן - פרק כ'

ופשוט, כי ד' עונה בעת צרה.
 כת' שם: "ישגבך" - לשון משגב.
 הצרה הופכת את האדם להיות דבר נשגב.
 מצרות וייסורים אפשר רק לגדול.
 מה מגדל אותנו- העושר או העוני?
 נו, תשאלו את ר' עקיבא...

המורה אתי פיניש - פרק ק'

אני מרגישה שאני צריכה להודות להקב"ה על
 הכל, על כל מה שהוא נותן לי.
 זה פרק שאני אומרת אותו כמה פעמים ביום.
 אני מחוברת אליו מאוד - פשוט להגיד תודה לד'!

מירי קן תור- פרק פ"ד

זהו מזמור של כיסופים וציפיה.
 המזמור הזה מראה לנו שבפנים, בתוך תוכנו אנו באמת רוצות וכמהות אל ד',
 גם אם אנו מכוסות בקליפות חיצוניות, כמה טוב לנו להיות אפופות בכנפי
 השכינה, באמת. לזכור שהנשמה שלנו היא חלק אלוקה.
 בני קורח מזכירים לנו שם שהיא בוודאי רוצה! וכמובן- "ה' לא ימנע טוב
 להולכים בתמים", בלי להסתבך...

סאשי וייס - פרק כ"ז

אני הכי מחוברת לפרק זה.
 באחת הפעמים מורה המליצה לי להגיד אותו מסיבות מסוימות- ואני מרגישה
 שכל מה שיש לי היום זה הרבה מהכוח של הפרק הזה.
 כת': "וד' יאספני"- ממש הרגשתי את זרועותיו של ד' אוספות אותי אליו בכל
 יום, את הליווי של האבא האוהב לידי.
 אני מסתכלת עליו ובכל פסוק שם אנו מבקשים מד'- תראה לי את הדרך,
 תשאיר אותי קרובה אליך!

הדס ברייער - פרק ל"ד

בפרק הזה דוד המלך נותן לנו דרך כיצד להכין לנו את העוה"ב בצורה הטובה ביותר.
 וכן - גם את העוה"ז.
 וכאן המקור של מה שאמר לנו החפץ חיים: "נצור לשונך מרע..."
 עוד כת' שם: "טעמו וראו כי טוב ד'" - טוב הוא לא בהכרח קל, הוא מכיל בתוכו גם קושי.
 אבל טוב הוא הדבר שהכי מועיל לנו לטווח הזמן הארוך ו"אשרי הגבר שיחסה בו!"

משמר שבועות טובי ברון

זה היה ליל שבועות הרביעי בו התכנסנו. שלוש שנים קודם לכן, בערב שבועות החלטנו חברותי ואני שגם אנחנו נוכיח את יכולתנו בעניין ה"משמר"... היינו נערות בגיל 15 מלאות מרץ של כיתה ט'. קבענו להיפגש אצלי בבית אחרי סעודת החג. גרנו בדירת גג בשכונה שנבנתה בקצה בני ברק (היום יודעים שאין לעיר הזאת קצה, אבל לא משנה) (חברות שלי טיפסו עד לקומה הרביעית בה גרנו. כל אחת סחבה איתה ספר מרשים תחת בית שחיה (אם כבר רושם אז רושם, לא?) אבא שלי התכוון לצאת לבית הכנסת כשקלט שמתחילה "חגיגה". הוא קרא לי ושאל: "טובי, מה זה?" אמרתי לו בהתלהבות גלויה: "השנה אנחנו עושות משמר". "באמת?! בואי איתי לגג לרגע"- הייתה התגובה הבלתי צפויה. עליתי אחריו. הוא הרים מבטו ואמר: "טובי, תסתכלי למעלה. את רואה את השמיים?" זה היה בימים שבבני ברק עוד ראו את השמיים, אז אמרתי: "כן". הוא המשיך: "שם בשמיים יש ריבונו של עולם. הוא יודע איפה נמצא עכשיו הבעל שלך. מה הוא יעשה היום בערב. זה יום מתן תורה. תתפללי שיהיה לך בן תורה ובית של תורה". הייתי נערה צעירה עם אחים מעלי. אבל אבא דיבר כל כך אמיתי וקול התורה שהתנגן מבית הכנסת הקרוב השלים את התמונה. נשארתי בגג לבדי ובכיתי לפחות חצי שעה על מי שיהיה בעלי...

חברות, עברו עלי עוד 4 שנים בסמינר, עוד כ-15 שנים בשידוכים (אני מקווה שאתם יודעים חשבון ובמקרה שלי צריך גם לשבור את העשרת... (ברבות השנים (והן רבות...)) התחתנתי עם צדיק, בן תורה שבא ממשפחה אמריקאית, דתית לייט בלשונו. בחג השבועות הראשון לנישואינו הוא פנה לדלת כדי ללכת ללמוד בישיבה. פתאום הוא עצר ושאל: "את יודעת מתי החלטתי שרצוני לשבת בבית ד'?" הרמתי גבה. לא ידעתי שמדובר ברגע שאפשר לספר כשיד אחת על ידית הדלת. "זה היה בליל חג השבועות. הזמינו אותנו לשעת סיפור בבית הכנסת המודרני. אני החלטתי לנסות ללמוד מתוך ספר. הצלחתי ללמוד לבדי כל הלילה! בעלות השחר הבטתי בעד החלון ולחשתי תפילה 'שבת בבית ד' כל ימי חיי...". כן, כולכן מנחשות: אותו ליל שבועות בו נער אמריקאי במדינת מיזורי שבמרכז אמריקה לומד תורה ומחליט לדבוק בד'- זהו חג השבועות בו הייתי בכיתה ט'. את הסיפור המרגש הזה אני מספרת בכל ימות השנה בכל סמינר בו יוצא לי להופיע, מתוך תקווה שבנות תיקחנה עימן דברים. "מה שאת עושה -הוא עושה"- אני אומרת לבנות... ההמשך העוצמתי של הסיפור הזה קרה לפני כמה שנים גם כן בערב חג השבועות. הופעתי בתיכון בבית שמש. סיפרתי להן על שבועות שלי בכיתה ט' ועל הרגעים שעברו על בעלי באותו לילה. הדגשתי לבנות כמה גדול כוחו של ליל מתן תורה בתפילה על בעל צדיק וילדים טובים. סיכמתי שם במילים: "שמרי על מכובדות ואיכות כדי שתזכי בזיווג כזה. אסור להיות סתם עוד אחת שמבזבזת ימים והזדמנויות". כשיצאתי אל המונית הבחנתי בבת שעמדה רועדת מבכי וחिכתה לי. היה קשה להבין את שברי המילים. "החזרת אותי הביתה... אני בכיתה י"א. עברתי תקופה קשה. החלטתי לנטוש הכל. יש לי בבית מזוודה ארוזה ומכתב מוכן... כשדיברת על התפילה שלך בשבועות של כיתה ט' החלטתי שאני לא רוצה בחור כמוני.... אני חוזרת הביתה. אני אלחם". חיבקתי אותה. ברכתתי אותה בחום לב נרגש.

עברו מאז 6 שנים. לפני תקופה קיבלתי הזמנה לחתונה ובה תאור מפורט. אותה נערה מבית שמש, כנראה צמחה לבת ישראל מפוארת. הוצע לה לשידוך בחור טוב. מישיבה של מתחזקים-אמרו לה. הם נפגשו ואז הוא התוודה: לפני 6 שנים הייתי במ"ט שערי טומאה. פנה אלי חבר והציע שניסע לאומן לשבועות. שמחתי. בליל החג החבר'ה ישבו על האדמה ומישהו התחיל לשיר "אוחילה לקל". פתאום משהו קרה לי. לא יודע להסביר את זה, אבל הורדתי את הראש לאדמה והתחלתי לבכות כמו שלא בכיתי שנים. כשגמרתי לבכות ידעתי שאני חוזר לארץ וחוזר לישיבה. אני רוצה לבנות בית שכולו תורה ושאיפה. הבחור היה מופתע לראות שהבחורה פורצת בבכי, כאילו של ליל שבועות. ואז הגיע תורה להתוודות. היא תארה את חג השבועות שלה בכיתה י"א... היא סיימה את המכתב הזה שהיה מצורף להזמנה, והוסיפה באדיבות טישיו. את האמת? הוא לא היה מיותר...

חילים טובות

המקום של כולנו

במאי זכיון

יהודית רינדר

זה לא סיפור, זה סתם משהו קטן ומתוק על נערה רגילה שקטנה מאתנו בשנה-שנתיים. היא חברה של אחותי, בכיתה י"ב בסך הכל.

ההלכה אוסרת לקרוא בשבת לאור הנר, שמא האש תדעך, ומתוך ריכוז בקריאה האדם יטה את הנר כדי שהשמן יגיע לפתילה. החזון איש החמיר שהלכה זו חלה גם על אור חשמל, כלומר: אסור לקרוא בשבת לאור של חשמל.

אלא אם כן יש שומר. שומר הוא אדם חיצוני, שתפקידו להשגיח שהאדם לא "שוכח את עצמו" מתוך ריכוז.

החברה של אחותי, נערה סטנדרטית בכיתה י"ב, יושבת כל ליל שבת עם אבא שלה- שמקפיד על מנהגי החזון איש- ושומרת עליו. שעתיים- שלוש היא יושבת לידו, ופשוט מסתכלת. היא סיפרה את זה ממש בדרך אגב, כשהסבירה לאחותי למה היא לא תוכל לטייל איתה אחרי הסעודה, והיא לא הבינה ממה אנחנו מתרגשות כל כך. שאלתי אותה מה היא עושה בזמן הזה, מדובר הרי על הרבה זמן. היא אמרה שכלום. אסור לה לקרוא גם, היא צריכה לשמור. היא פשוט יושבת ומסתכלת על אבא שלה לומד. וזה נורא כיף לה. והיא ממש אוהבת את זה. והיא כמעט לא מבינה כמה זה מיוחד ונדיר ויפה.

והיא לא תלושה מהמציאות. כלומר: היא תלושה מאד מהמציאות של רוב העולם הזה, אבל למציאות שלה היא מחוברת להפליא, והחיים שלה מאושרים לפחות כמו שלנו. אולי יותר.

ואם את שואלת למה אני מספרת לך את הסיפור הזה, הרי אבא שלך ושלי לא צריכים מישהו שישמור עליהם בליל שבת, ואני אישית לא חושבת שהייתי מסוגלת לכך. אין לי תשובה למה אני מספרת את זה.

סתם, כי זה סיפור מתוק על בחורה מתוקה שאוהבת את התורה...

גם בימינו?

הדס ברייער

אז אנחנו לא מפסיקות לשמוע ולקרוא על סיפורים מרטטי לב על אימהות שמסרו נפשן לתורה, שאת פיסת הלחם האחרונה השקיעו למען לימוד התורה של בנם, שאת כל רכושם מסרו למלמד. והעיקר! העיקר שילדן היקר ידע מה היא מתיקות ומסירות לתורה! אבל איפה זה נוגע אלינו?

איפה זה נראה בעולם השפע שיש היום, ובעולם בו בכל עיר כמעט יש כמה וכמה מוסדות תורה. איפה בדור כזה אפשר לראות מסירות של אם יהודייה לתורה...!?

סיפר הרה"ג יצחק זילברשטיין שליט"א:

זכורני לפני שנים רבות בכולל 'בית דוד' היה אברך שהיה אחד מגדולי השקדנים, וממש לא בזבז רגע אחד לריק. פעם אחת, בשעות הצהריים, צלצל הטלפון הציבורי בכולל, ועל הקו הייתה אשתו של התלמיד חכם ההוא, שביקשה שיקראו לי.

משעניתי לטלפון, סיפרה אשת הת"ח שהיא עובדת כמורה בבית ספר בישוב מרוחק, וזמן הנסיעה מהישוב ההוא לבני ברק הוא למעלה משעה. "זה עתה הגעתי מהעבודה, כולי מיוזעת ועייפה, וכשאר רציתי לפתוח את דלת הבית, שמת לי לב ששכחתי את המפתח בית הספר." סיפרה האישה.

"בדרך כלל יש לנו שני מפתחות נוספים אצל שני שכנים, אבל רצה השי"ת ושניהם אינם בבית, ואני נמצאת במצב מאוד קשה, כאשר הילדים הקטנים זה עתה שבו מהגן. ואנו רוצים להיכנס לבית, אך הדלת סגורה.

אינני רוצה לבקש מבעלי שיבוא הביתה עם המפתח, כי אני סבורה שהילדים הקטנים שלנו צריכים לראות דוגמא מהי מסירות נפש לתורה, ולדעת שגם במצב כזה, כאשר המפתח כל כך חסר לנו, אין אנחנו מטריחים את האבא הלומד תורה להגיע עם המפתח." האישה שאלה אותי האם יש לי עצה עבודה, כיצד להתנהג במצב שכזה.

התפעלנו מאוד מהנהגתה של אישה זו, כי גם כשאר אגלי הזיעה נוטפים ממצחה, לאחר יום עבודה קשה הרחק מן הבית, אין היא רוצה להטריח את בעלה.

ראה זאת הקב"ה, ולפתע אחד מהאברכים היה צריך להגיע לאזור בני ברק, ולקח מבעלה את הפתח והביא אותה לאישה.

זכרתי זאת ואמרתי כי מעניין כיצד ישלם ד' שכר לאשה זו ומשפחתה.

חלפו שנים רבות, והאברך המשיך לשקוד על תלמודו בסיוע אשתו.

והנה יום אחד פנו אלי מאחד בתי הדין החשובים, ואמרו כי הם מחפשים דיין למשרה שהתפנתה בבית הדין שלהם. הם ביקשו לברר על אותו אברך, ואני המלצתי עליו בחום רב.

לאחר זמן נוסף, קיבלנו פנייה נוספת מעיר פלונית, המעוניינים למנות את הת"ח-הדיין לרב ומורה צדק בעירם, ושאלו את דעתנו לכך. המלצנו בחום והוא קיבל את המשרה הגדולה.

התקיים באישה ההיא הפסוק במשלי (ל"א, כ"ג) "נודע בשערים בעלה בשבתו עם זקני ארץ".

וברוך משלם שכר טוב ליראיו.

(מתוך- "טוב לחסות בד'" 'ברכי נפשי', הרב משה צורן)

ואיך זה נוגע אלינו-לרווקות שבינינו-שעדיין לא זכו להקים בייתן ורוצות להגיע לאהבת תורה? אז בעצם כל יום מגיעות לפתחינו הזדמנויות רבות העוסקות במסירות ובאהבת לתורה. בין אם זה ברבנים שאנו זוכות לשמוע מהם פה בסמינר או לומדי תורה אחרים שנמצאים במשפחתנו וסביבתנו.

הרב מונסונגו (מרכסים) פעם ייעץ ואמר- מי שרוצה להעריך תורה ולהגיע לאהבת תורה שתתחיל להשקיע ולשים את ליבה ללומדי התורה. בין אם זה להביא לרב כוס מים, או לחכות לו לפני שהוא מגיע לכיתה. בין אם זה לאבא/ אח שאת בוחרת להביא לו כיבוד או שתייה שיעזור לו בלימוד, ובין אם זה לעודד, להוקיר ולהעריך בכל דרך אפשרית את עמלם של לומדי התורה.

ובזכות מסירות זו בעזרת ד' נזכה כולנו ל:

"חיים שתהא בנו אהבת תורה ויראת שמיים" (ברכות ט"ז)

אמן כן יהי רצון- חג שבועות שמח!

Suis-je une servante ou une boss?

Odaya Simha Elbaz

On a toujours l'impression que les femmes sont considérées inférieures et moins que les hommes. N'est-ce pas ?

On se sent dévalorisée, on se sent considérée comme une servante.

En fait c'est tout le contraire ! On n'arrive tout simplement pas à regarder du bon angle.

La femme c'est en fait la base de tout. C'est elle qui gère tout.

Elle est la boss d'une usine qui est en marche toute la journée.

Avez-vous déjà vu un boss passer beaucoup de temps en dehors de son bureau ?

S'il a besoin de quelque chose, il envoie un employé.

C'est tout à fait la même chose chez la femme juive.

Elle est la boss d'une usine, l'usine la maison juive. Ses employés sont son mari et ses enfants !

La chose dont l'usine a le plus besoin c'est le limoud torah, c'est ce qui permet de faire tout tourner.

Mais elle ne peut pas le faire elle-même, elle a beaucoup trop de choses à faire qui l'occupe toute la journée. Alors elle envoie son meilleur employé qui est son mari. Et comme elle veut qu'il étudie le mieux possible, elle l'encourage du mieux qu'elle peut pour lui donner l'envie et la force de continuer.

Et ses autres employés sont ses enfants. Elle doit aussi s'en occuper, les envoyer au travail (à l'école, au héder...) ! Et elle doit leur apprendre comment on travaille. Elle leur apprend la avodat hashem.

Et bien sûr elle doit aussi les payer tous !

Comment ?

En les recevant avec le sourire, en leur servant un bon repas chaud, la maison propre et rangée, une oreille attentive. En bref une ambiance agréable.

Ce n'est peut-être pas facile mais ça vaut la peine.

Qui ne voudrait pas être boss d'une telle usine ?

Mais il y a une chose qu'il ne faut pas oublier : qu'il y a le boss des boss au-dessus de nous : Boré Olam.

C'est vers lui qu'il faut se tourner à tout moment. Il est toujours là pour nous écouter et nous aider. On peut tout lui raconter : nos difficultés, nos joies, nos peines, nos espérances...

Alors profitons-en, et gardons en tête que tout dépend de l'angle ou on regarde. C'est nous décidons d'être servante ou boss.

זוכה!

אביטל גולי

אני? זוכה? כן!

אני רגע עוצמת את העיניים ומדמיינת..

מדמיינת את הילד הקטן שלי רץ אלי עם מבחן במשנה ולא משנה כמה הוא קיבל אבל הוא מאושר!
 מדמיינת את הבעל שלי מסיים מסכת עם דמעות בעיניים מהתרגשות.
 מדמיינת את ה'שבע בוחר' שלי חוזר מהשיבה עם חידושי תורה ואור בעיניים.
 מדמיינת את עצמי מוקפת בילדים קטנים שצועקים שמע ישראל לפני שהם הולכים לישון.
 מדמיינת את עצמי מכינה עוגה באמצע הלילה לילד שלי שמחר יש לו מסיבת סידור.
 מדמיינת את עצמי יושבת בערב שבת עם הילדה שלי שמספרת לי את פרשת השבוע שהגננת סיפרה להן.
 ופתאום מתעוררת מתוך החלום הוורוד הזה, נוחתת ישר אל תוך סמינר אופקים,
 אולי תוך כדי תורנות או סתם רגע של חולמנות..

זה לא משנה!

יש לי חלום ואני כבר עכשיו טועמת את הטעם המתוק והלא נגמר שלו..

כן יש עוד כברת דרך עד לשם, הרבה תפילות ואמונה.

ואני כל כך מייחלת שזה יקרה. שאזכה לטעום.

טעם כ"כ מתוק שאני לא רוצה שיגמר,

טעם של אמת,

טעם של "אשרינו מה טוב חלקינו",

טעם של זכות!

טעם של אושר אמיתי!

מי יותר מאתנו זוכה להרגיש את הטעם הזה?

אולי אנחנו לא לומדות את התורה הקדושה

אבל אנחנו בהחלט נושמות אותה בכל רגע,

חיות אותה בכל פעימת לב.

אז פעם הבאה שאני אשאל את עצמי במה אני זוכה,

אני אעצום שוב את העיניים ואתן לדמיונות האלו להפליג, להרגיש את הטעם המתוק!

ובעזרת ה' עוד נזכה, אמן!

מה השאלה? דניאלה שוסטק

הוא נכנס אל ביתו נאנח. מביט סביב בפרצוף קודר מעט, עניו מרוכזות בשולחן הריק, בנרות הכבויים... 'יום שישי היום' אמר לעצמו בהשלמה. 'כנראה השבת לא יהיה לנו מה לאכול...'
 ר' שבתאי כורך הספרים ורעייתו בכל שבוע היו מצמצמים בהוצאות ימי החול- לכבוד סעודת שבת. אך הפעם לא נשאר כסף גם לזאת. הוא ניגש לאשתו בצעדים כבדים, איטיים- כיאה לזוג זקנים עריריים- וביקש: "אנא, אשתי. כת' 'עשה שבתך חול ועל יצטרך לבריות...' אני מבקש, אל תפני לבקש צדקה מאנשי העיירה. אם זה מה שד' רוצה- אנו נשמח גם בשבת כזו."
 אשתו הנהנה והבעל יצא מוקדם לביהכ"נ להתפלל.

האישה, המבוגרת הצטערה בליבה: 'כזו שבת נעשה לכבודך, בורא עולם?' מילות תפילה טהורות יצאו מפיה. 'לא למענינו אני מבקשת, אלא לשמך, לכבודך. כך נראה עונג שבת?'
 תוך כדי תפילתה חשבה: 'לפחות אסדר את הבית לשבת, שיהיה נקי.' הזיזה את מיטתה לנקותה ולפתע מצאה שם אפוד עם 5 כפתורי זהב! בהתרגשות רצה לשוק ומכפתור אחד קנתה מטעמים לשבת בשפע ונרות להאיר את הבית.

עם סיום תפילת ערבית חזר ר' שבתאי לביתו והנה כל הבית מואר אור יקרות. השולחן ערוך בטוב טעם. ריחות של אוכל חם עמדו באוויר.

'כנראה לא התאפקה אשתי וביקשה מהשכנים' חשב, אך החליט שדבר לא יהרוס את שמחת השבת.
 הרבנית קידמה פניו בשמחה ואמרה: "אל חשש. זה כסף ששלח לנו בורא עולם ע"י כפתורי הזהב שמצאתי."
 ר' שבתאי שמע זאת ושמח שמחה עצומה! כל אותה הסעודה בין מנה למנה רק שר וזימר לד'. ומרוב שמחתו ודבקותו בבורא יתברך הוא רקד שעות רבות-

"הטוב, הטוב, הטוב..."

במקום אחר ישבו חסידים בסעודת השבת עם רבם- הבעש"ט. במהלך הסעודה, תוך דברי התורה ושמחת השבת- הבעש"ט נרדם...
 לאחר מספר דקות תוך תרדמתו קם והחל לצחוק ולרקוד!
 החסידים ההמומים כיבדו ולא שאלו דבר עד סוף השבת. במוצאי שבת לא התאפקו, נגשו ושאלו: "הרב, מה פשר ההתנהגות של הרב בסעודה?"

"בואו ואראה לכם!" אמר ולקח את חסידיו אל העיירה אפטא, שם ביקש מאנשי המקום: "קראו נא לר' שבתאי כורך הספרים".

ר' שבתאי הגיע למקום, מופתע. מה רוצה ממנו הרב?

"אנא, ספר מה היו מעשיך בערב שבת?"

סיפר ר' שבתאי את מה שקרה. על תפילתיה של אשתו ועל ריקודי הדבקות שרקדו שם, והבעש"ט קרא: "אתם שמחתם את בורא עולם!"

ראיתי את כל כמליה של מעלה רוקדים מול הקב"ה ומהללים אותו יתברך, וכששאלתי מה הסיבה הסבירו לי שיש זוג בעיירה הזו שמהללים את ד' בכזו שמחה שכל המלאכים הצטרפו לשמחתם בשמים!

בקש מה שתרצה. אתה שמחת את בורא עולם, הוא ישמח אותך!"

"כבר לא זוג צעיר אנו", ענה ר' שבתאי "ואין לנו ילדים..." אמר בראש מושפל.

"אני מברך אתכם שעוד השנה ייוולד לכם בן ושמו יהיה ישראל, כשמי. והבן הזה יאיר את העולם כשם שהארותם אתם עולמות עליונים!"

ובאותה שנה נולד הבן שגדל בתורה ונקרא בפי כל- ר' ישראל, או בכינויו הנודע: **המגיד מקוז'ניץ!**

התפילות. הפשטות. האמונה התמימה. השמחה השלימה. נשים שבמעשיהן בנו עולמות!
 האם באמת נשארה השאלה-

למה הן זוכות?

מילים טובות

המקום של כולנו

גם אני רוצה...

רוצה גם אני	איך גם אני,
להפנים למה	יכולה לזכות,
אני עולה שואפת	לחלק,
לחלום	קטנטן.
	קטן,
ואז הבנתי	רק לטיפות,
שכן, גם לי	לשפריצים טובים.
יש חלק, בה	שיחיו
בתורה	את נפשי.
	לקצת זמן.
יש לי מצוות	שאדע, שאבין
ולא קצת, המון!	למה כולם נמשכים
ואני בוחרת	למה עליה
עושה	באורות
"לשמה"	מספרים,
אז אני זוכה	למה כולם מתלהבים,
למרות שאני	ולא מפסיקים.
לא יושבת	כל היום,
ללמוד	אומרים.
להגות	וחולמים,
יש לי חלום. שאיפה,	
מטרה ברורה-	אז למה לא
שבעלי.	נותנים לי גם קצת
לומד.	גם אני רוצה
תורה.	לטעום

חברות מיוחדות ואהובות!

אני מקווה שכל מי שנמצאת בסמינר-
הגיעה לטפח את השאיפה לבית של
תורה, בית עם תורה.

שנזכה!

אורה ושמחה

אביגיל דוק - בוגרת הסמינר

לחצוב אבנים, לאסוף חצץ לשקים, לזה אתה קורא עבודה איכותית?! מה יוצא לי מכל זה?!
 -"מה?! ג'ורג' נשען לאחוריו מופתע לחלוטין מן הדברים ששמע אבל אז המשיך בקול רועם: "לגושי זהב אתה קורא אבנים?! למתכת היקרה ביתר אתה קורא חצץ? על מה אתה מדבר? אתה עובד במכרה זהב!!!"

הוא שתק, המום ונבוך, לא יודע מה לומר אבל ג'ורג' זיהה את הבעת ההלם שבפניו.

-"אתה... רוצה לומר לי שמעולם לא ידעת שאתה עובד במכרה זהב?" שאל ג'ורג' בעדינות.
 -"ל... לא" הוא ענה.

-"אבל... איך זה יתכן?! לא ראית את הברק של הסלעים שהחזקת? גם מתחת גושי העפר ניתן לראות את הניצנוץ המיוחד של הזהב. איך לא ראית?"
 -"האומנם ג'ורג'? ואני חשבתי שאתה יודע..."
 -"מה היה עלי לדעת?! שאל ג'ורג' בפליאה.

-"ג'ורג', האם באמת לא שמת לב?"
 -"למה?!"
 -"אני... אני עיוור."

כעיוורים היינו,

לא רואים את אבינו הטוב שבשמיים. המלווה, האוהב, התומך והדואג לטוב ביותר בעבורינו.

כעיוורים היינו,

לא רואים את עבודתינו המעולה, את עמלינו המיוחד, בפיסגת ההר, את יתרוננו מעל העמים כיתרון האור מן החושך.

כעיוורים היינו,

לא רואים כי מצוותינו אינם אבני חצץ, כי אם גושי זהב...

והכל מכניסים אנו, לשקינו שלנו.

כעיוורים היינו,

אכן, אם בעינינו היתה אורה, והיינו מבחינים בכל אלו- בליבינו היתה השמחה...

הוא עמד שם, במכרה הגדול, וחצב בסלעי ההר. "איזו עבודה קשה..." הרהר לעצמו במרירות, "אבל לא נורא..." ניחם את עצמו "זו הפעם האחרונה שאתה עושה את זה, יותר לא תעשה זאת שוב".

לפתע שמע צעדים מתקרבים, לפי קול הפסיעות הוא זיהה את ג'ורג' בעליצות. ודווקא אותה עליצות היא זו שסיקרנה אותו.

הוא תמיד הקשיב לג'ורג'. שמע את קולו הצוהל, את קריאות השמחה שלו ולא הבין איך הוא יכול לשמוח בעוד שלו היה כל כך קשה, כל יום שעבר עליו היה גרוע מקודמו. הוא הרגיש שהוא פשוט סובל בעבודה הזו. עתה, משום כך, החליט לשתף את ג'ורג' בסודו.

-"ג'ורג', אני עוזב את העבודה היום".

-"עוזב? למה?" ג'ורג' לא הסתיר את פליאתו.

-"קשה לי, אני לא מוצא בעבודה הזו שום טעם..."

-"ומה יגיד אביך?"

-"הוא יסתדר, יש לו עוד פועלים חוץ ממני".

-"כן, אבל לך הוא דואג, אתה הרי הבן שלו. אני בטוח שהוא דואג לתנאי העבודה הטובים ביותר בשבילך, ולשעות שהכי נוחות לך לעבוד..."

-"מהיכן אתה יודע?"

-"לא פעם ראיתי אותו מביט בך, מסתכל דרך החלון ומחייך חיוך אוהב... הוא עשה זאת במשך זמן מה, מעולם לא שמת לב לכך?"

-"לא, לא ראיתי".

-"חבל, אם רק היית רואה את מבטיו היית חושב אחרת..."

ולאן תצא? איפה אתה חושב למצוא את אושרך?"

-"לא יודע, בעולם הגדול..."

-"כן, בעולם הגדול..." גיחך ג'ורג' "אינני מבין אותך, אתה עובד כאן על ההר, בפסגות... לא ראית מלמעלה את האיכרים הפשוטים שמתחתיך? הם מתבוססים בבוץ, בשביל להשיג את פת לחמם... אתה עובד בעבודה מעולה הרבה יותר! מכאן אפשר לראות אותם בברור איכרים מגושמים... הסתכלת עליהם פעם?"
 -"לא, מעולם לא הבטתי בהם".

-"אתה מבין, אתה חוצב על ההר, אתה עובד בעבודה הכי טובה ואיכותית כאן באיזור..."

-"עבודה טובה? על מה אתה מדבר ג'ורג'? זה זמן רב שאני רוצה לשאול אותך, ממה אתה מרוצה כל כך?"

"אם היו בני אדם מרגישים במתיקות טוב התורה"

בתיא הופר

אתן אוהבות כסף?

אנו רואות כסף, אנשים סביבינו אוהבים ומעריכים כסף. מדברים על זה הרבה... לכן הערך לכסף נכנס אלינו.

והנה זו הדרך להגיע לאהבת התורה. הכרנה את הצדיקים, תהיינה בחברתם, ראינה באיזה מבט הם רואות את העולם, ואיזה חיים מאושרים הם חיים. אף אחד לא צריך ללמד אותנו לאהוב תורה, אנחנו בעצמנו רואות את התוצאות!!

נלמד מהנשים שידעו להעריך תורה, כמה מסרו בשביל התורה ונבין שעשו את כל מסירות הנפש הזו כי ידעו והבינו מה ערכה של התורה, וכמה מתוקים הם חייה.

אשתו של החזו"א, הרבנית בתיה קרליץ ע"ה:

הרבנית בתיה קרליץ זצ"ל היתה בעלת יראת שמיים מופלגת ואהבת תורה באופן מופלא. היא מסרה את נפשה כדי שבעלה יוכל ללמוד בניחותא ועסקה במסחר בדים לפרנסתם. גם בעיתות מלחמה, כאשר ברחובות נורו יריות לכל עבר, היתה מוליכה לו את מזונו לבית מדרש. בצניעותה ובאהבת התורה שבה ישבה בחנות 40 שנה כדי שבעלה יוכל לגדול, ולא פלא שאכן בעלה צמח ונהיה גדול בישראל, ר' אברהם ישעיהו קרליץ-החזו"א.

אמו של חכם עזרא עטייה:

הרבנית לאה היתה אלמנה, צדקנית היתה ואת כל חייה הקדישה למען לימוד התורה של בנה. באופן קבוע בערבי שבתות הייתה הרבנית לאה נוטלת את מנורת הנפט וממלאת אותה עד סופה, כאילו הי אממלאת בה דלק שיניע את איבריו וינסוך בהם חיוניות עד לשבת הבאה, כי לאורה של מנורה זו ילמד בנה היקר עד שיכלה הנפט. לאחר סעודת שבת נוהג היה הנער עזרא לקחת לידו שולחן ערוך ולהתעמק בו. אמו באושר עילאי צרוף, גופה עייף משבוע ארוך של עבודה מפרכת, בקושי רב החזיקה את עיניה פתוחות, אך לא נתנה לעפעפיה ליפול, כי היא ידעה שאסור לה להירדם על משמרתה, היא נמצאת עכשיו בתפקיד חשוב ביותר: עליה לשמור על בנה שלא יטה את מנורת הנפט, כי היא ידעה את ההלכה: "לא יקרא אדם בליל שבת לאור הנר, שמא יטה את השמן..." על כן היתה יושבת מולו כל ערב שבת, מתגברת על עייפותה ומדירה שינה מעיניה- אך מראה לו פנים מאירות וערניות ואומרת: ישנתי היטב כל השבוע, ואינני עייפה כלל, נהנית אני לראותך לומד, אנא המשך... פעם אחת בליל שבת שעה חלפה ועוד אחת, והבן המשיך ללמוד במרץ, מידי פעם מבחין מזוית עינו כי עייפותה של אמו הכריעה אותה והיא מתנממת על כיסאה. או אז היה עזרא הבחור סוגר את הספר כדי שלא ייכשל בהטיית הנר. מייד היא הייתה מתנערת מן הנמנום שאחז בה ומגרשת את קורי השינה מעיניה בעבור תורתו, לראותו גאון בתורה ואכן זכתה ויצא הנער והפך להיות הרב עזרא עטייה זצ"ל, מגדולי התורה העצומים!

אשתו של הרב אלישיב זצ"ל, הרבנית שיינא חיה אלישיב ע"ה:

הרבנית שיינא חיה ויתרה על רצונותיה האישיים כדי לא להפריע, והיתה מטכסת עצות ותחבולות כדי שהרב יוכל ללמוד כאוות נפשו.. ונלמד מעובדה זו:

היה זה בעשי"ת, בנה בניימין סבל מכאבי בטן עזים והרופאים קבעו שעליו לעבור ניתוח אפנדיציט בדחיפות. הרבנית הלכה לבית הכנסת כדי להיוועץ בבעלה אולם כששמעה את קול ניגונו הערב, שבה על עקבותיה בחושבה כי חלילה לה מלהפריע לו, אולם לאחר שעשתה כברת דרך חזרה, נמלכה בדעתה. הרי בכל זאת- מדובר בניתוח... היא שבה לבית הכנסת, אולם גם הפעם לא היתה מסוגלת להפסיקו. 3 פעמים הלכה וחזרה ובסוף הכריעה בעצמה. רק בשעת לילה מאוחרת סיפרה לבעלה שבניימין בנם עבר ניתוח...

לא פלא שממסירות כזאת גדל הרב אלישיב ז"ל מגדולי הפוסקים. הרבנית שיינא חיה ע"ה היתה תמיד אומרת בענוותנותה: "תורתו של הרב שייכת לו בלבד, אני לא עשיתי דבר, רק השתדלתי לא להפריע..."

אשתו של הרב עובדיה יוסף זצ"ל - הרבנית מרגלית יוסף ע"ה:

כל כולה היתה למען בעלה, בערה בליבה אהבה עצומה לתורה. היתה נזהרת בכל דקה של בעלה שלא תלך לריק, ובמיוחד- היתה מוכנה לחיות חיי צמצום והסתפקות במועט כדי שחלילה בעלה לא יבטל שניה מתלמודו, שהרי היא הבינה וידעה מהו ערכה של תורה. מרב העניות ששרתה בבית משפחת יוסף, לא היה להם בהתחלה ארון בגדים וגם לא מספיק כסאות בבית, היו מקרבים את השולחן למיטה ויושבים עליה.

אבל הרבנית מרגלית היתה מוכנה לכך, צמצום בגשמיות מול רווח ברוחניות. וכך- ספרים לא חסרו להם, והיתה להם כמות ענקית של ספרי קודש.

ביום נישואים אחד רצה הרב עובדיה יוסף לשמח את אשתו ולקנות לה מתנה אך כסף מנין לו? לכן קנה "מלון" והביאו לאשתו במתנה ליום הנישואין. הרבנית שמחה במלון. זו אישה ששאיפתה היתה התורה, והיא ידעה במה חשוב ונכון להשקיע! לכן בפטירתה העיד מרן הרב עובדיה זצ"ל ואמר: "שלי ושלכם שלה הוא". (אביר הרועים)

אמו של רבי יהודה צדקה זצ"ל, מרת שמחה ע"ה:

היתה "אישה אחת מאלף" כפי שרבי יהודה העיד עליה, ש"מעשיה ופעולותיה לא יוכל איש לספרם". היתה אחותו של הבן איש חי הקדוש. היא ואחותה מרת מסעודה זכו בקטנותן לשמש את גדול הדור, רבנו עבדאללה סומך זצ"ל.

מסופר שכשהיה ר עבדאללה סומך חולף לפעמים בצהרי היום על פני שער ביתן, נהג לעצור בהילוכו לשעה לה והיה נכנס לחצר, מיד היו 2 הבנות קופצות וכל אחת הזדרזה לזכות במצווה ולהגיש בפני הרב מים לשתייה לשבור צמאונו - והיו מתחכמות להביא את המים בכד גדול שיש בו קיבולת הרבה יותר מכפי שתייתו של הרב, בכדי שתוכלנה אחר כך לטעום מהשיריים של אותו צדיק, שזו זכיה גדולה...

"...מתיקות טובה תורה"

העולה מן האופק

הגענו לאולם חתונות?

העיניים מביטות בהשתאות על המתחם המוכר, כיצד בין יום הפך פניו לצבעוני ופורח. הצמחייה נסקה אל על והגיעה גם לדירות עצמן (ממש צמח מטפס) וכיסתה כל פינה (בעיקר את הצינורות המאיימים שמעלינו...)

הקירות מכילים כרזות בעלות משמעות ובעיקר הזמנות לאותה חתונה.

ואכן, מתכוננים כל העם "ויכבסו שמלותם" - ממש שמלות של כלה.

וחדר האוכל החליף בגדיו לאולם חתונות עם סדר יום מפורט בתוכניה.

ו"בהיות הבוקר ויהי קולות" העולים מן הכריזה בהודעה שתאריך החתונה הגיע - והחופה בסמוך לשקיעה...

ורצות הן הבנות עם שמלות המלמלה

מתקבצים המוזמנים בהתרגשות והמולה -

כי כעת כל אחת נכנסת תחת החופה שלה!

"שאו שערים ראשיכם והינשאו פתחי עולם",

הביטו בחופת עולם שאליה נכנסים כולם.

כעת במעמד מרגש מקבלות עלינו תורת חיים לעולמי עד.

ומי החתן והכלה המאושרים?

רק מי שתלך עם התורה הזו יד ביד!

מילים דוממות

תזוזה קלה,
 עוד אחת משמאלי,
 תזוזה נוספת מאחורי,
 מלפני, מכל הצדדים.
 עוד קצת גרירות,
 סוף-סוף שקט.
 שתיקה של הקשבה,
 חשמל באוויר (מוקצה...)
 סביבי אוזניים קשובות-
 קצת חם, קצת לא נוח
 אבל האוזניים פתוחות,
 רוצות, מקשיבות.
 ואני, כיסא אחד,
 יושב בין כל האוזניים האלה
 בהרצאה של שבת אחה"צ
 ורוצה לפתוח את הפה שאין לי
 ולומר לכן-
 אשריכן שזכיתן לספוג דברי אלוקים חיים.

אז הלוואי שנזכה שמהאוזניים היישר אל הלב...

חג שמח!!

דירה להכיר

מה יותר מתאים מדירה 9 לכבוד חג השבועות? דירה הספוגה באהבת תורה, בנות שנכחות בשיעורים ושכבוד רבנים זה ערך עליון בשבילן. ישבנו והקשבנו- ובין הווי לחוויה ספגנו המון רוח ותורה.. מקוות שתספגו גם.

הדירה: דירה 9

המדריכה: הדס ברייער

הדיירות ותפקידן:

אסתי גרמן- סמל ניצול הזמן ויעילות במיטבה, מלמדת צניעות מהי, דוגמא אישית. תביאו לה מילה ובטח יהיה לה שיר בשבילכן.

דבורה עוזרי/מסעודה- המורה לדקדוק, מייסדת מז'תומרת?, מבליגנית, הטון של הדירה (תמניה או לא?), מגדילה ראש בכול הקשור לתורניות.

אריאלה מתנה צדוק/present- הרוח השפויה של הדירה, מעניקה יעוץ + חיוך ללא עיניים + מסאז' לכול הבנות קשות יום (או לילה).

שירה רבקה טרגנו/שיקה- סבתא מרוקאית המלחינה שירים עכשוויים ומוציאה אותם לאור מול המאורר הדירתי, בין שיר לשיר זורקת מחמאות לכולן.

דבורה דוייטש/דבויטש-פצצת אנרגיה (קבלה יותר מהממוצע), מיישמת את האמרה: "קבלת לימון- תעשה ממנו לימונדה". מכול מצב מוציאה ממנו את הטוב ביותר.

שירה בן-טולילה- צדיקה נסתרת, תקום לכול השיעורים גם לילה אחרי טיסה, עדינה ועוונה.

אסתר כץ- שמה לב לכול התקדמות הקטנה ביותר ומחמיאה עליה, אמיתית באמת, מכונת קפה משומנת היטב, מלאת שמחת חיים.

יונה מלכה דניאל ז'ורנו/ ימ"ד- "יונה נכנסת והמוזיקה פועלת..." , אופטימית, אצלה אין ייאוש בעולם כלל וחיוך תמידי על שפתיה.

תמר ג'ורנו- חסידת הרבנית פילץ, כבוד הזולת עד הנמלה הקטנה ביותר (!) מרוממת מהעוה"ז, טיולים אצלה משמע קברי צדיקים, הולכת אחרי התורה גם עד סוף העולם.

רותי אלפון- אוהבת את ונצואלה אבל הכי ישראלית שיש, ישרה וכנה לחלוטין גם בעד שלום (בין ונצואלה וישראל) ובלח"ית.

רחלי ברנפלד- שנונה וחדה, קצת אסטניסטית, רק לא יושבת על כיסאות/ספות... אלא אם המדריכה ממש מפצירה. משיגה מה שהיא רוצה!

תמר קידר-אופקיסטית בנשמה, מלכת הדרמות, יצירתית, מסכמת כול מילה ומילה מהשיעורים (כולן לוקחות ממנה סיכומים), ביחסים טובים עם כולן.

אביה ענבל-אצלה אין מילה אחת מיותרת, כול מילה בסלע! אבל לעולם לא מוותרת על סבב לילה טוב, אכפתית וטובה לכולן.

שיאים דירתיים:

- הכי הרבה מאכלים שיצאו מכלל שימוש.
- 5 שפות מדוברות.
- 15 סקוצים של כלים בו זמנית.
- צלחות נשברות (לא בקשר לאירוסים).
- בריאותיות (מעבר לנורמה)
- המבנה הכי קטן עם הכי הרבה בנות.

מילים וביטויים דירתיים:

- שיזוף
- שטיפינג האוט (אמירה אחר עשיית תורנות שטיפה).
- מי במקלחת?

מאכלים דירתיים:

- קינואה
- גזר עם חמוס
- מלפפון חמוץ עם שוקולד.
- ארפס (מפאר כול דירה שיש בה ונצואלית)
- אורז עם חלב וקינמון
- כרובית

סדר יום בדירה:

הבוקר מתחיל במסע לעבר האמבטיה, מי תזכה להגיע ליעד הנכסף בזמן. אז כשתמר קידר מתעוררת ועונדת על כתפה תיק צד ורוד ופוסעת בעדינות לעבר המקלחת כול הבנות בתחרות מי תיגש לפניה, מה שמגיעה לפעמים לפני לכדי התחככיות קשות.

אירוע דירתי מסעיר:

רותי בחו"ל והדירה מתאגדת כאישה אחת בלב אחת לשעשע אותה (בלשון המעטה...). הן מתקשרות אליה ומספרות שאחת מבנות הדירה התארסה עם בחור מתפרח בשם יעקוב גולימנסקי חסיד סאטמר הלובש שטריימל והרבנית פילץ עשתה את השידוך! רותי כמו כול חברה טובה התעניינה לפרטי פרטים והתרגשה עד עמקי נשמה בשביל החברה. אחרי שעה בטלפון התעוררו רחמיהם של הבנות על רותי מכך שהיא תגיע לארץ ותגלה שלא היה ולא נברא... אז החברה אומרת לה ש"לצערי לא זכיתי עדיין להכיר את יעקוב גולימנסקי".

שבת מלכתא:

אביה ושירה רבקה דואגות לאוכל שיהיה במהלך השבת (שחס ושלוש לא תגוענה ברעב). שבת נכנסת ושירי שבת בשבילן הם ברומו של עולם, יושבות ושרות בדבקות של מלאכים. זה גם זמן של המדריכה לתת צומי אישי לכול בת ובת על יד מבט וחלוקת חמצוצים, חטיפים וכו'... בכמות שלא מביישת בעל קיוסק קטן.

נשים במאי זכין:

טוב, אז נשות אברכים הן עדיין לא אבל את אהבת התורה שלהן כבר אפשר קצת לראות. בין אם זה באותן אלו שכאשר יראו רב ירוצו להציע לו עזרה/ להגיש לו כוס מים, ואם זה מאותן אלו שישכמו וישמענו כל מילה שהרב יגיד כמונה מרגליות. בין אם זה מאותה אחת שלא משנה מה- לא תפסיד את ה"סיום" של אח שלה, או זאת שתחשוב ללא הפסקה איך לעודד את אחיה שלומד ושוקד על התורה. אז נצנוץ בעיניים והתרגשות מתלמיד חכם, מבית של תורה ואבא אברך אנחנו יכולות לראות כבר פה, ברוב צה"ל 13 באופקים שמשם כבר קמו בתים רבים של תורה... וזה רק כטיפה מן הים של אותן אלו הנחבאות אל הכלים ושפשקט ממלמלות ומבקשות מבורא עולם שכל רצון הוא שיזכה אותן בבית של תורה אמיתי. נשים במאי זכין? את זה אתם כבר יודעות לענות...

מהמדריכה לחניכות:

לחניכות היקרות ואהובות שלי!
מודה לבורא עולם שזכיתי בכך!
לא אוכל לתאר עד כמה אתן יקרות לליבי.
תודה על מה שאתן מלמדות אותי.
אתן פשוט הנחת של בורא עולם.
העתידי והתקווה לכלל ישראל.
גאה בכך על כל ההתקדמות שלכן השנה.
תודה לכן על הכל.
מעריכה, מאמינה בכך ואוהבת מאוד – הדס.

מהחניכות למדריכה:

להדס שלנו שתמיד שם בשבילנו.
גם בלילות ובלילות (אה וגם בימים).
רוצות אנו לך להודות
על קובץ מהמם של תקופות
על נתינה אינסופית (גם בצ'ופרים)
בהחלט יודעת מה הילדים אוהבים.
אין מה לומר- המדריכה הכי שווה בסמינר!
אוהבות עד הירח ובחזרה-
דירה 9.

דירה להכיר

"לא בשמים היא" –

התורה אינה אצל אותם יהודים
החושבים שהגיעו עד שמי השמים.
(הרבי מקוצק)

כלל אחד מישראל
יש אות בתורה
ומשם חיותו
ושורש נשמתו
(ר' שלמה מרדומסק)

"אינו דומה השונה פרקו מאה פעמים
לשונה פרקו מאה פעמים **ואחד**"
"ואחד" – זה יחידו של עולם,
שיקחנו לו לעזרה ואז יצליח בתורה.
(שש"ם)

נתנה התורה באש,
כדי שנדע שיש לקיימה
באש של מסירות נפש.
(ר' אלימלך מליז'נסק)

שבועות מלשון רבים של שבועה, מפני שבועה
הראשונה שנשבע לנו הקב"ה **שלא יחליף**
אותנו באומה אחרת, והשבועה השנייה שנשבענו
אנחנו להקב"ה **שלא נחליף אותו** באל אחר.
(אור החיים)

חג שבועות **גבוה** מראש השנה.
בראש השנה דנים על הגשמיות של השנה,
הרי שבועות הוא יום הדין הרוחני,
שבו קובעים את **כל הרוחניות של האדם** לכל השנה.
(ר' ברוך ממז'יבוז')

"הישמרו לכם עלות
בהר ונגוע בקצהו"
עלית להר?
כבוש את כולו!
(הרבי מקוצק)

דרכם של מחברים **להקדים הקדמה** לספריהם.
מה הקדמה הקדים הקב"ה לתורה?
דרך ארץ קדמה לתורה.
(ר' שמחה בונים מפשיסחא)

פלוני לומד תורה,
אך מה **לימדה התורה** את פלוני?
(הרבי מקוצק)

מפני מה קראו חכמים לחג השבועות 'עצרת'?
משום שביום זה ניתנה התורה **העוצרת**
את עם ישראל **מללכת בדרכי היצר הרע.**
(רבי לוי יצחק מברדיצ'ב)

בימים הנוראים הקב"ה הוא בבחינת
מלך ושופט
ולכן קשה יותר להשיג מחילת עוונות
כי "מלך שמחל על כבודו, אין כבודו מחול"
אבל בשבועות, יום מתן-תורה
הקב"ה **מלמד תורה לעמו ישראל**
ולכן יכול הוא למחול ולסלוח בנקל
כי "רב שמחל על כבודו, כבודו מחול"
(רבי לוי-יצחק מברדיטשוב)

מחשביסטיות כוכבות שלנו!!

שעמלות ויגעות בכל כוחן.
שנכנסות לשיעורים (בערך)
גם אם קשה ומעיף,
עושות שיעורי בית (כמעט);
גם כשכבר כשל כוח הסבל.
מקשיבות הרבה, צוחקות המון,
ובעיקר מפרגנות ומעודדות אחת את השנייה.
אנחנו ליגה! וכל השביעין חביבין.
מאחלות לנו בהצלחה,
שה' ישלם שכרנו (ומשכורתנו) השלמה
במהרה בימינו- אמן!
אוהבות המון, חג שמח ושבת שלום -
יעלי ואביגיל

הילולים

מדור לאיחולים

הילה, דודה בשנייה!

שתזכי לגדלם לתורה לחופה ולמעשים טובים,
ושתרווי אותם בהמון נחת יהודית.
אוהבות- דירה עשר

לחני המדרכת שלנו!

הרגשנו חובה להודות לך
על זה שאת דמות להשראה בשבילנו.
כמה אנו לומדות ממעשיך גם ללא מילים.
יש לך לב ענק להכיל את כולנו וכל אחת כמו שהיא.
מרגישים את זה!
אוהבות ומעריכות חדשתיים שלך.

Les françaises !!

Déjà Chavouot !
On a presque fini.
Qu'on ait le mérite de recevoir la
torah dans la simha
Et qu'on puisse toujours s'élever et
atteindre de haut niveau
Profitez a fond de la dernière
semaine de cours !
Hag sameah et Chabat Chalom !

למקשטות הסמינר המוכשרות!

תודה לכן! יש לכן חלק גדול
באווירת החג שלנו!
יישר כח!
בנות הסמינר.

דירה 2 שלי-

זכינו לקבל יחד את התורה,
מזל טוב! שתזכינה לבנות בניין עדי עד!
מעריכה את כל הטוב שלך,
אתן ליגה!
תאמינו-בה' ובעצמיכן כי בצלם אלוקים
נבראיתן....
שמחה בכן וגאה מאד! -
המדרכת עם שתי הדלתות.

רבקי שלנו!!!!

כמה טוב לחזור הביתה!
שמחות כל כך שאת איתנו,
חג שמח, דירה 6 שלך.

למשפחת ארבע

"איזה כיף להיות כאן...."
שיהיה לכן חג שמח.
אוהבת!
איילה

Pour odaya simha la best!

Merci de nous écrire toutes les
semaines dans
le journal ça fait trop Plaisir
Toujours la mpour toute les
françaises
On t adore et t admire
De la part des françaises

לאה פרל האחת והיחידה!

חייבות לך כבר מזמן הכרת טובה.
אז, בהגיע ההזדמנות הנכספת
רוצות לומר לך תודה רבה
על כל מה שאת עושה בשביל כולנו!
יודעות להעריך את העבודה והמסירות,
את הזמינות המושלמת שנדרשת ממך,
את הטרטורים הבלתי פוסקים בכל עניין טכני,
את האחריות שלקחת וכו'...
אוהבות- בנות הסמינר

נשים שבכל הדורות / י. מלכה

שחייהן - פשטות
וביתן - ריקן
אך שמחות הן
שמחות בחלקן.

ואורות עיניהן
ושלווה מבטן
כי חזק ויציב הוא
ביתן.

מאמא שרה
משתחלה המחרוזת
ועוברת דורות
עוד דורות:

ענן קשור לאוהל
וברכה בעיסה
ודולק עוד אור הנרות.

ואני אף אני
בזו השרשרת
מבקשה בכל לב
מן הקל:

עזור נא אף לי
כמותן היות -
אם אמתית
בישראל!

שרשרת דורות
ארוכה, מתמשכת,
שרשרת נשים
פניהן טהורות.
שזורה פניני
תפילה, אנחה.

נשים שבכל הדורות.
נשים של חסד
נשים של צדקה,
שיקרה להן
כל דקה ודקה.

נשים שלכל
דבר מצווה ממהרות
הן נשים שבכל הדורות.

נשים שמסרו נפשן
שיתעלה בתורה אישן.
שחסכו מפתן הדל
לבן - בתורה, שיגדל.

שרשרת נשים כה
צנועות,
שדבקו כל ימיהן
בדרכי אימהות.

שידעו להתפלל
וידעו גם לבכות
וזלגו עיניהן
דמעות טהורות
בזמן הדלקת הנרות.